

PREDICĂ LA DUMINICA DUPĂ ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI

Zis-a Domnul: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie! (Marcu VIII, 34)

Frați creștini,

Domnul nostru Iisus Hristos este Învățătorul universal, la școala Lui sunt chemate deopotrivă toate neamurile pământului, toate clasele sociale și toate generațiile ca să primească în suflet învățătura Lui și, mai ales, să-L urmeze. Toți sunt chemați, dar nici unul nu este constrâns în nici o formă ca să primească învățătura împotriva voinței sale sau să facă din ordinul cuiva vreo faptă creștinească. Aceasta, pentru că în creștinism accentul principal se pune pe libertatea de voință și pe libertatea de conștiință.

De aceea, Iisus zice: "Cel ce voiește să vină după Mine"; este foarte clar, foarte precis; numai acela care voiește, deci numai omul care vrea să urmeze de bună voie lui Iisus și să-și mântuiască sufletul. Centrul Evangheliei de astăzi este omul chemat să se mântuiască prin Crucea Domnului care are două fețe: una văzută – Crucea propriu-zisă – și alta nevăzută – Crucea suferințelor. Mai întâi de toate e bine să știm că nimeni nu va putea lua spre mântuire

această Cruce până nu va îndeplini cea dintâi condiție pe care o pune Domnul Hristos omului: condiția lepădării de sine.

Cea mai mare parte a lumii nu cunoaște însemnătatea pentru mântuire pe care o are lepădarea de sine. În cursul veacurilor, mulți s-au întrebat și s-au frământat ca să găsească drumul spre lepădarea de sine. Unii au fost de o părere, alții de alta. Unii au întrebuițat o metodă, alții alta, pornindu-se chiar cu dușmănie împotriva trupului, a progresului și a descoperirilor, experiențelor omenești, dar adevărul n-a fost acesta, căci Dumnezeu nu este împotriva fericirii omului în lumea aceasta. El vrea să ne facă fericiți și vremelnic și veșnic.

Dar, atunci, ce trebuie să înțelegem noi prin cuvântul lepădare de sine? Creștinul adevărat trebuie să înțeleagă în primul rând că lepădarea de sine înseamnă dezbrăcarea omului de haina cea veche și murdară a păcatului. Trebuie să înțeleagă că nu va putea urma lui Hristos până nu va evada din cleștele tuturor patimilor, până nu va dărâma pe omul cel vechi plin de răutate, de egoism, de ambiții deșarte, desfigurat de mulțimea fărădelegilor săvârșite. Fără această lepădare de sine, fără această renaștere nu poate fi un om nou al lui Hristos.

Oricare ar fi starea lui socială, oricare ar fi talentele lui, cultura lui lumească, el se aseamănă cu o floare frumoasă de trandafir, dar peste care sunt o mulțime de omizi murdare care o pasc cu lăcomie. Un astfel de om se mai poate asemana cu un pom la a cărui rădăcină rod milioane de viermi. Lepădarea de sine înseamnă scuturarea omizilor, stârpirea filoxerei din sufletul nostru, omorârea viermilor și eliberarea noastră din cătușele întunericului și ale morții. Lepădarea de sine este trăirea în frumoasele virtuți creștinești, este viețuirea minunată în poruncile Domnului și trăirea cu Hristos.

Au fost mulți care au chemat lumea la fericire vremelnică și veșnică, făurind astfel multe religii. Dar numai Domnul Hristos ne-a spus adevărul și ne-a arătat calea cea mai dreaptă care ne duce la fericirea cea adevărată. El ne spune și astăzi: "Dacă vreți să ajungeți la adevărata pace și liniște, să dobândiți fericirea neînșelătoare, atunci lepădați-vă de voi înșivă, luați crucea și urmați Mie!"

Ca să putem urma lui Hristos trebuie neapărat să împlinim aceste două condiții: prima – lepădarea de noi înșine; a doua – să ne luăm Crucea noastră. Domnul ne spune de Crucea noastră, fiindcă fiecare om are Crucea lui. Cuvintele Sf. Evanghelii de astăzi sunt atât de legate între ele că nu putem sări peste nici unul, pentru că fiecare cuvânt își are valoarea lui. De aceea, zice Domnul mai departe: "Că cine va voi să-și mântuiască sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și Evanghelie, acela îl va mântui".

Cum trebuie înțelese aceste cuvinte? Cum adică, Domnul nu vrea să ne mântuim sufletul. Doar pentru aceasta a venit! Domnul Hristos care cunoaște ființa sufletului nostru a vrut să ne

spună prin aceste cuvinte și să ne facă să înțelegem ca să dezrădăcinăm din suflet orice iubire de sine, iubire de slabă deșartă, iubire de orice patimă și fățarnicie, care ne poate duce la pierderea sufletului pe veci. Cu aceste cuvinte vrea să ne mai spună să nu căutăm noi să ne salvăm sufletul care este legat de trupul păcatelor în lumea aceasta, ci mai bine să fim gata oricând de a jertfi totul pentru împărăția cerului, pentru Evanghelie și pentru adevăr.

Cine nu iubește pe Dumnezeu din tot sufletul său și mai presus de orice, acela nu a ajuns la lepădarea de sine, ci este iubitor de sine și, astfel, sufletul lui este în pericol în tot momentul ca să se piardă. Ce ar fi însemnat dacă sfinții mucenici n-ar fi avut lepădarea de sine? Desigur că s-ar fi lepădat de Dumnezeu în acele grele suferințe pe care le-au îndurat. Este cu neputință a ne mântui sufletul dacă nu avem lepădare de sine. Contra lepădării de sine și a mântuirii sufletului cea mai blestemată patimă este iubirea de sine. Cu această patimă avem de luptat în tot momentul vieții noastre și, de aici, pleacă tot răul în lume.

Iubirea de sine cheamă lângă ea toate poftele lumești, pofta de averi și de bani, poftele beției și desfrânării, pofta mândriei și lăudăroșeniei, pofta înșelătoriei, pofta înșelătoriei și a nedreptăților și toate poftele păcătoase care stăpânesc inima și sufletul omului ducându-l până la crimă. Din cauza iubirii de sine, a iubirii acestui trup păcătos, se pierde sufletul cel nemuritor a cărui valoare nu se poate compara cu nimic de pe pământ. De aceea, zice Domnul Hristos mai departe în Evanghelia de astăzi: "Ce folosește omul să câștige lumea întreagă dacă-și pierde sufletul? Sau ce-ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său?"

Salvarea sufletului o vom putea obține numai dacă vom înțelege să lepădăm toate viciile și păcatele, să ne lepădăm de eul nostru, de orgoliul nostru, de omul acesta vechi întinat de păcate. Să nimicim toate patimile din noi, să mortificăm toate mădularele din noi care ne duc spre păcat și să luăm Crucea suferinței. Fiecare din noi avem o suferință în lumea aceasta: unul boală, altul neazuri, altul nu se împacă bine cu copiii sau unii soți nu se împacă între ei, ori un dușman sau serviciu greu și așa diferite suferințe în lumea aceasta, care sunt crucile noastre.

Oricât am căuta să scăpăm de ele, nu vom reuși, căci în lumea aceasta oriunde te-ai uita vezi numai suferință. Bogați și săraci, împărați și cerșetori, copii și bătrâni, toți au avut parte pe lumea aceasta de suferință, toți au gustat din potirul suferinței.

Un rege care a suferit multe neazuri în viață a jurat lângă leagănul copilului să că va face tot ce-i stă în putință ca să-l ferească de suferință și să-i asigure o fericire desăvârșită. Pentru aceasta a chemat pe toți înțelepții să precizeze în ce constă fericirea adevărată. Unii au zis: în plăceri, alții: în virtuți, iar alții au răspuns scurt: nu este fericire întreagă pe pământ.

Regele zise atunci: "copile, fericirea nu este cu putință în aceste condiții; îți voi face un castel și-ți voi aduce acolo toate frumusețile pământului ca să fii ferit de tristeți și neazuri. Astfel

numai tu vei fi fericit." După ce zidi palatul încântător, regele îl așeză pe prințul moștenitor și-i aduse acolo toate jucăriile din țara sa. Iată că într-o zi copilul rupse una din jucării drept în două. Încercă repede s-o facă, dar în zadar și începu astfel tristețea și mânia. Degeaba îi aduseră alte jucării, pentru că el plângea după jucăria stricată, fiindcă inima lui fusese legată de ea.

– Bietul copil, zise regele, abia făcu câțiva pași în viață și, iată, a și început să sufere. De aici încolo dădu poruncă regele să dubleze paza în jurul lui. Dar sufletul copilului era neliniștit că nu știe ce se află dincolo de acele ziduri unde era el închis.

Într-o noapte, după ce se făcu mai mare, ieși pe furiș din castel și plecă în lume să cunoască ce poate să fie. La prima casă întâlnește niște bătrâni săraci, neputincioși. Până atunci prințul nu știuse ce este bătrânețea și nici sărăcia. Trist și tăcut, plecă mai departe, unde găsi un fel de spital în care suferea o mulțime de oameni cu fel de fel de boli urâte. El închise ochii să nu le mai vadă și merse mai departe și întâlni un coșciug cu o mulțime de lume în jurul lui îmbrăcată în negru. Oameni triști și plânși și coroane de flori.

Dar aceasta ce-o mai fi? Se întrebă el. Merge după ei și ajunge la cimitir. Când vede că omul este aruncat cu coșciug cu tot în groapă și mai pun deasupra și pământ, rămâne încremenit, că nici nu auzise despre moarte până atunci. Neliniștea îi copleși inima și-i întristă sufletul.

Ca acest fiu de rege suntem și noi toți pământeni muritori, pentru că nu este om care să nu cunoască suferința. Când se naște omul, se naște în dureri, toată viața se luptă în durere. Pretutindeni stăpânește rugina suferinței. În calea tuturor oamenilor apare mizeria, durerea, tristețea și moartea. Suferințele este pretutindeni și ea este recunoscută de religie. Toate religiile o au, într-o măsură mai mare sau mai mică și toate predică mântuirea prin suferință.

Blestemul durerii îl întâlnim de la început din cartea Facerii, când Adam lucrează pământul în necazuri și sudoarea frunții sale. Pe Eva o întâlnim încovoiată de greutatea durerilor: " În dureri vei naște fii – a zis Dumnezeu – atrasă vei fi către bărbatul tău, iar el te va stăpâni". Cine n-a auzit de viața și de durerea tânărului Iosif cel vândut de frații săi? Cine n-a citit despre suferințele lui Iov, ale profeților și apostolilor?

Dar cine nu-și aduce aminte din Evangheliile de viața Mântuitorului nostru Iisus Hristos și de toate suferințele Lui? Se naște sărac într-un grajd. Toată viața Lui a fost numai suferință, în schimb El a mângâiat pe toți cu cuvintele tămăduirii și mântuirii. De asemeni, El a plâns pe prietenul Lazăr, a plâns cetatea Ierusalimului, a plâns în grădina Ghetsimani. Tradiția spune că ochii Lui totdeauna plângeau. Mergea pe drumuri și plângea pentru necredința și rățacirea poporului Său, plângea pentru noi păcătoșii și pentru mântuirea noastră.

Dacă citim istoriile, tragediile și memoriile împăraților și regilor de pretutindeni, ne vom cutremura, căci și acești oameni au suferit în rând cu toți muritorii și unii mai mult decât ei. "În anii durerii – spune o mare regină – am învățat să mă rog și am învățat să recunosc pe Dumnezeu Tatăl nostru". Atât de mare este suferința și atât de nefericiți sunt oamenii, încât toate cărțile din lume ar trebui să fie cărți de consolare, de mângâiere și întărire sufletească.

Un mare savant al lumii a spus că în 75 de ani nu s-a simțit bine pe pământ nici patru săptămâni. Așa este. Viața noastră trece mai mult cu nori negri decât cu cer senin. Dacă trecem în lumea plantelor și le privim cum cresc, cum se ofilesc și mor, întâlnim și aici durere, fără ca ele să poată să ne spună care este chinul sau durerea ce le omoară. Toate lucrurile își au lacrimile lor; pretutindeni există suferință, pretutindeni dureri și lacrimi, pretutindeni același cântec și aceeași tânguire. Toate plâng, toate suferă și suspină, așteptând mântuirea și eliberarea din mizerie și moarte.

Prin toate se adevărește cuvântul Sf. Ap. Pavel care zice: "Prin multe suferințe ni se cade nouă să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu". Toată cultura, toată civilizația și progresul nu sunt altceva decât o luptă cu suferința, o strădanie pentru înlocuirea suferinței. Dar suferința este izvorul perfecțiunii și al sfințeniei. Faptele mari se nasc în suferință, așa cum florile cele mai frumoase se nasc din spini.

Suferința este izvorul sublimului, este leagănul vieții și hrana sufletului. Numai prin suferință câștigăm viața viitoare. După cum pământul nu dă roade decât fiind muncit, tot astfel sufletul nostru are nevoie de durere spre a fi îmboldit la lucru. Suferința e bărbatul, iar fericirea e femeia. Din unirea lor se nasc gândurile cele înalte către patria cerească, se nasc copiii virtuților. Copiii nu se simt bine dacă rămân cu unul din părinți. Ei se simt bine atunci când sunt lângă amândoi părinții. De aceea, suferința cu fericirea trebuie la un loc. Acestea ne duc la curăția și sfințenia sufletului. Ne vine apoi îndemnul și energia de a lucra cele drepte și sfinte și de a ne bucura pentru întoarcerea fiilor rătăciți la Tatăl.

Suferința este o școală care ne arată rătăcirile drumului mers și ne descoperă căi noi. Suferința este o otravă care întărește organismul. Cui pe cui se scoate. Suferința este ca un dascăl energetic, în timp ce plăcerea moleșește. Biserica a slăbit întotdeauna în timp de liniște și pace. Ea a făcut roade și s-a întărit în prigoane și în suferință. Bucuria, dacă este mai lungă, ne istovește și ne obosește.

Sf. Ap. Pavel zice că Dumnezeu muștră și ceartă pe fiii pe care-i iubește. "Dumnezeu se poartă cu voi – zice El mai departe – ca tatăl cu fiii săi, căci oare care fiu este pe care nu-l ceartă tatăl său? Dacă rămâneți fără de certare, atunci sunteți fii din desfrânare, nu fii adevărați

ai Tatălui ceresc". Suferința este o lege universală ea ne curățește sufletul ca un fel de praf de curățat și ne deschide ușile împărăției lui Dumnezeu. Durerea sau suferința e Crucea noastră.

Crucea este puterea lui Dumnezeu, căci Crucea e nebunie pentru cei pieritori, iar pentru noi cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu răsplătește cu bucurie și binecuvântare pe toți fiii care se apropie de El cu inimă înfrântă și smerită. Acesta este înțelesul suferinței mântuitoare. Suferința este mama virtuților, căci durerile ne învață să fim credincioși, să fim mai buni, să ne iubim unii pe alții, să fim împăciuitori, îngăduitori și iertători. Numai ochiul care plânge va vedea mai bine pe Dumnezeu.

În felul acesta suferința nu are numai o înfățișare de monstru cu trăsături satanice, ci o altă față mântuitoare divină. Acest înțeles al suferinței nu-l cunosc decât creștinii adevărați. Creștinii care caută să-și mântuiască sufletul. Nu întâlnim acest lucru decât în creștinism. Nici o filosofie, nici o religie nu i-a descoperit acest sens până la Domnul Iisus Hristos.

Toate religiile aduc remedii contra suferinței, dar nici una nu se aseamănă cu învățătura Domnului Hristos, învățătură care e venită de sus de la Tatăl, nu de jos de pe pământ. Spre exemplu: budismul, învață că pentru nimicirea suferinței omul trebuie să-și ucidă dorința de viață și să se cufunde în Nirvana, în neființă. Acestea sunt de-a dreptul crime împotriva vieții. Ce greșală mare. Cum să stingi și să omori dorul de viață când el e atât de util și universal pentru om?!

Creștinismul după Biblie a învățat că suferința e urmarea păcatului și mijlocul purificării. Suferința este mântuitoare când stă pe temelia încrederii în Dumnezeu. Iată, deci, că suferința este un rău care poate servi binelui. În inima creștinului stă Crucea Mântuitorului și cultul ei. Crucea este steagul de luptă și semnul de biruință al creștinului. Cea mai mare cruce de suferință a purtat-o Mântuitorul. El ne-a învățat și pe noi să fim răbdători în dureri și fericiți în suferință. El ne-a învățat un lucru mare: ce atitudine să ia omul în fața durerii. Când vine durerea, ce trebuie să faci tu, creștine?

Sunt oameni care în fața durerii și a necazurilor se revoltă, plâng, înjură deznădăjduiți și se întrebă mânioși pentru ce atâta suferință? Ba unii chiar se iau la ceartă, Îl înjură pe Dumnezeu și zic: "De ce Dumnezeu, dacă e bun, mă lasă să sufăr atât?" Unii au gânduri negre de moarte, alții ajung chiar la sinucidere.

Crucea suferinței lui Iisus ne învață să îndurăm durerea, adică să o suferim ca să se consume, căci ea tot vine. Profetul Isaia numește pe Iisus ca un om al suferinței care știe să rabde durerea pentru că El o primește și o suferă ca pe o binecuvântare. Însă Dumnezeu nu îngăduie suferința pentru puterile noastre. El știe cât putem noi să suferim. De câte ori nu zice omul: "Ah, nu mai pot, nu mai pot!" Și poate mereu.

Așa era un creștin, care de ani de zile se ruga lui Dumnezeu ca să-i schimbe Crucea suferinței, căci zicea el: "Doamne, nu mai pot, vreau și eu o cruce mai mică". Iată că într-o noapte visează el o grămadă de cruci și pe Domnul Hristos lângă ele care îi zise: "Iată fiule, ți-am auzit rugăciunile tale și îți dau voie să îți alegi crucea pe care o vrei tu". Se uită el, puse mâna și încearcă câteva cruci din grămadă. Dar toate erau mari și grele. Când privi mai bine, văzu una mai mică într-o margine și se repezi la ea, o ridică și zise Domnului: "Aceasta, Doamne, o vreau!"

– Bine, fiule, dar te-ai uitat să vezi ce scrie pe dosul ei? Când se uită omul pe spatele crucii era scris numele lui; era chiar crucea lui pe care o purtase până atunci și de care voia să scape. Privind Domnul spre el cu blândețe îi zise: "Vezi, fiule, că Eu nu îngădui suferința mai presus de puterile tale; aceasta ți-am dat-o și te-ai supărat că e prea grea. Du-o cu bărbăție, fiule, până la sfârșit că așa vei primi cununa vieții veșnice. Atunci el își plecă capul în jos de rușine și se trezi din visul cel minunat și plin de adevăr."

Să fim încredințați, deci, că Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem noi să ducem. Ni se pare nouă că suferințele noastre sunt prea grele. Dintre toți fiii oamenilor nimeni n-a suferit mai mult decât Iisus. Pildă de suferință mai avem pe prooroci, pe apostoli, pe mucenici și toți sfinții. Din pildele lor putem și noi să învățăm ce poziție trebuie să luăm în fața suferințelor. Dumnezeu conduce lumea aceasta după legile lui eterne. Aici noi nu le putem pătrunde, dar vedem cu toții mâna lui mângâietoare în suferințele noastre. Dumnezeu transformă suferința în izvor de sfințenie și bucurie.

De multe ori, după suferință ne vin mari bucurii dacă, mai ales, am știut să suferim cu răbdare. Cine răzbună, cine răsplătește sângele și suferințele nevinovaților? Numai prin puterea Sa dumnezeiască, Iisus Hristos cel omorât de oameni are biserici și apostoli în toată lumea. Proorocii, apostolii și toți sfinții martirizați își au cultul lor și numele lor scris pe vecie în Cartea Vieții în ceruri și în calendarul creștinătății pe pământ. Dar vrăjmașii lor unde sunt? Cine mai pomenește cu bucurie despre ei?

Iată, deci, că Dumnezeu lucrează în lume. Mâna Lui mângâietoare o putem simți la tot pasul cum transformă și cele mai mari dureri în bucurii creștinești și cerești. Dar, bineînțeles, aceasta numai acolo unde se află credința adevărată, unde sunt oameni care vor fi binecuvântați de pe urma suferinței. Cine suferă nu este singur. Cu el suferă cetele sfinților și ale martirilor. Un creștin adevărat nu fuge de suferință, nu o blestemă, ci luptă cu ea, rabdă și o primește ca pe un dar de la Dumnezeu.

Aceasta este cea mai mare lecție pe care o învățăm înaintea Crucii lui Hristos. Căci El a binecuvântat Crucea și El a primit-o cu bucurie. Crucea hrănește curajul, stăpânește firea și

întărește nădejdea de izbândă. Morala creștină ne învață că viața aceasta, fiind scurtă, și durerile ei sun prea mici în raport cu viața care ne așteaptă. Să suportăm, deci, suferința cu bărbăție creștinească, căci prin suferință se curăță sufletul de rugina păcatelor și așa vom intra în Împărăția lui Dumnezeu cum au intrat toți sfinții Lui.

Crucea aceasta a suferinței este cea mai grea de dus. Pe această cruce se poticnesc mulți, nu ajung s-o ducă până la capăt, pentru că n-au pus la temelie mai întâi ceea ce ne-a recomandat Domnul Hristos, astăzi: lepădarea de sine. De aceea, Domnul Hristos ne-a spus mai întâi de lepădarea de sine, apoi să ne luăm Crucea și, după aceea, să-L urmăm și să-L avem înaintea ochilor noștri întotdeauna și să învățăm de la El cum să facem și cum să răbdăm în toate zilele vieții noastre. Cruciulița cea vizibilă, fie că o purtăm la gât sau că o avem în casă mai mare sau mai mică, de aur sau de argint, e ușor de purtat și ne mândrim cu ea și ne este ocrotitoare și folositoare dacă știm s-o respectăm cum trebuie, adică să n-o ducem prin locuri nepermise, să nu o afumăm cu tutun, că vai acelora și în lumea aceasta și dincolo.

Dar creștinii care se vor folosi cel mai mult și care vor avea cu adevărat folosul cel mai mare vor fi aceia care vor purta această cruce cu două fețe pe care a purtat-o și Iisus, adică crucea văzută cu chipul lui Iisus răstignit pe ea, iar pe cealaltă parte chipul suferințelor pe care să le întâmpinăm în toate zilele. Ca să ne întărească și mai mult în credință și ca să ne facă să înțelege și mai bine, spune că trebuie să-L mărturisim fără rușine înaintea lumii necredincioase. Iată de ce zice mai departe Sf. Evanghelie: "Că oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului se va rușina de el când va veni în mărirea Tatălui Săi cu sfinții îngeri".

Domnul Hristos a numit neamul acesta omenesc de pe pământ, desfrânat și păcătos, căci precum femeia care-și lasă bărbatul și se duce cu altul este o desfrânată și păcătoasă, tot așa este desfrânat și păcătos omul care părăsește pe Dumnezeu prin fapte rele și se leapădă de El, împreunându-se cu satana și cu faptele lui.

Ce chinuri grozave au luat sfinții mucenici numai să nu se lepede de credința în Hristos, căci ei știau sigur că lepădându-se, vor fi și ei lepădați la ziua judecării. Lepădându-se înaintea tiranilor, el știau că vor fi șterși din Cartea Vieții, vor pierde Botezul și toate tainele mântuitoare prin această lepădare. Această ispită i-a urmărit pe creștini în toate veacurile ca să-i facă să se lepede de Dumnezeu în vreun chip oarecare.

Să fie atent creștinul nostru! Chiar dacă nu mărturisește, căci poate n-are cum să-L mărturisească pe Hristos oriunde și oricum și, poate, nu merită chiar toate persoanele să primească învățătura, dar cel puțin să fie atent să nu se lepede și să nu se clatine în credința lui. Amar va fi la ziua judecării pentru acei creștini care se vor lepăda și căroră Dreptul Judecător le

va spune: "Duceți-vă de la Mine, blestemaților, că nu vă cunosc; voi nu M-ați mărturisit, voi v-ați lepădat."

Noi creștinii suntem datori, dacă vrem să ne mântuim sufletul, să mărturisim cu gura ceea ce credem, chiar cu prețul vieții noastre ca să știe oricine de ce suntem creștini, de ce suntembotezați, cununați și încreștinați. Să nu ne fie rușine de numele de creștin, căci mare este numele acesta înaintea lui Dumnezeu și al îngerilor. Mult mai de preț suntem noi înaintea lui Dumnezeu decât orice de pe fața pământului, pentru sufletul acesta nemuritor pe care-l purtăm, căci sufletul este scânteie nemuritoare din el și vrea ca să-l ducem acolo în Împărăția cerului lângă el, la Dumnezeu care ni l-a dat.

Să stăm bine și să stăm cu frică să luăm aminte în toate zilele vieții noastre la toate ispitele, la toate cursele care ne vin și să fim gata a răspunde cu răbdare, cu credință, cu dragoste și cu semnul sfintei cruci, căci noi creștinii ortodocși numai prin facerea semnelui sfintei cruci mărturisim pe Dumnezeu. De aceea, este lăsat de sfinții părinți ca noi creștinii ortodocși să facem semnul sfintei cruci pe frunțile noastre și pe piept, pentru ca să mărturisim pe Dumnezeu, să mărturisim că suntem ucenici ai Lui, să mărturisim suferința, moartea și învierea Lui.

De sfânta Cruce se cutremură puterile iadului, voievodul întunericului fuge, nu suferă semnul acesta așa cum nu îl suferă sectanții care au fost înșelați de el. Să păstrăm bine credința noastră ortodoxă, să punem la suflet toate învățăturile ei și nu numai să le gustăm, ci să mâncăm zdravăn această hrană duhovnicească, cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și lucrător și care va lucra în sufletul nostru, în viața noastră, în casele noastre, în copiii noștri și așa ne vom mântui.

Rugăciune

O, prea Milostive și mult Îndurate! Cela ce ne-ai arătat calea cea adevărată, vino în ajutorul nostru și, cu Harul Tău, ajută-ne să ne lepădăm de toate ticăloșiile vieții acesteia, să ne lepădăm ușor de omul cel vechi al păcatului. Să ne luăm Crucea cea mântuitoare, să ne luăm suferințele oricare ne vor veni asupra noastră ca să Te putem urma blânzi și liniștiți, să putem merge totdeauna după Tine, ca să ne mântuim și noi din întunericul lumii acesteia și să fim fii Tăi, în vecii vecilor. Amin.